

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΕΝΟΣ ΚΑΤΑΚΤΗΤΟΥ

ΕΡΩΤΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΣΕ ΜΙΑ ΑΣΧΗΜΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

("Όλα τὰ μυστικά μιᾶς ἐκπληκτικῆς μεταμορφώσεως")

φωνή τῆς Ἐλθίρας ἦταν γεμάτη ἀπογοήτευσί καὶ πικρία.

— Ἄν ἦσουν... ὄχι πολύ, μὰ μόνο λιγάκι ὠμορφ... θὰ γινώρισαν κί ἐγώ τὸν ἔρωτα... θὰ μ' ἀγαποῦσαν κί ἐμένα, ὅπως τόσες ἄλλες...

— Μὰ κί' ἂν εἰσάστε ὠμορφῆ, ἡ κατὰστασις θὰ ἦταν ἡ ἴδια, τῆς ἀπάντησας. Ξέρω πολλά κορίτσια, πεντάμορφα, ποῦ δὲν γινώρισαν τὸν ἔρωτα... ποῦ δὲν τ' ἀγάπησεν κανεὶς... Κί' αὐτὰ φταῖνε, ὄχι κανεὶς ἄλλος... Κί' ἔτσι χάνουν καὶ τὴν ὠμορφίαν τους καὶ τὰ νεῖδατά τους, δίχως νὰ γνωρίσουν τὸν ἔρωτα.

— Μὰ τουλάχιστον ὑπάρχει κάποιος, ποῦ τὰ κυττάζει αὐτὰ τὰ κορίτσια, ποῦ τὰ θαυμάζει, ποῦ ἔστω καὶ γιὰ μίαν στιγμὴν τὰ ἐπιθυμῆ. Γιὰ μένα, τίποτα. Γιατί εἶμαι κάτι χειρότερο ἀπὸ ἄσχημη. Εἶμαι ἀσήμαντη...

— Δὲν εἶνε ἀλήθεια. Μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν ἄσχημες γυναῖκες, μὰ δὲν ὑπάρχουν ἀσήμαντες, σήμερα ποῦ ἡ γυναῖκα ἐκείνη προσωπικότητος ἔχει τὴ θέσιν τὸν κόσμου. Δὲν ὑπάρχει κί' ἂν ὑπάρχει, εἶνε σπάνια, μίαν γυναῖκα δίχως ἕνα ὀποιοδήποτε εἶδος ὠμορφίας: φυσικῆς, πνευματικῆς ἢ αἰσθηματικῆς. Μίαν ἄσχημη γυναῖκα ἔχει πάντα ὠμορφα ἢ γλυκὰ μᾶτις. Ἄν δὲν ἔχει ὠμορφα σῶμα, κί' ἂν δὲν ἔχει καμμίαν φυσικὴν ὠμορφίαν, θὰ ἔχη ὠμορφα μᾶτις, θὰ ἔχη ὠμορφο σῶμα ἢ γλυκὰ μᾶτις. Μίαν ἄσχημη γυναῖκα ἔχει πάντα ὠμορφὴ ψυχῆ, γιατί μίαν ἄσχημη γυναῖκα πρέπει νὰ κάνει θαύματα γιὰ νὰ δεῖξη τέλειον τὸ χαρακτήρα τῆς, τὸ πνεῦμα τῆς, τὴν γλυκύτητά τῆς. Καὶ δὲν εἶνε δύσκολο, πιστέψτε με. Τὸ μυστικὸ εἶνε εὐκόλο: Εἶνε τὸ χαμόγελο. Μίαν ἄσχημη γυναῖκα ποῦ χαμογελάει, εἶνε κίολας μίαν γυναῖκα ποῦ πάει νὰ γίνῃ ὠμορφῆ. Θὰ δεῖτε πολλὰς φορές ἕνα ὠμορφο σύζυγο μὲ μίαν ἄσχημη γυναῖκα: Ἐνῆσα φορές σὶς δεκά θέλει κανεὶς ὅτι αὐτὰ τὰ ἀταίριαστα ζευγάρια λατρεύονται.

— Τί πρέπει λοιπὸν νὰ κάνη κανεὶς; μὲ ρώτησε μὲ ἀγωνία ἡ Ἐλθίρα.

— Πρέπει νὰ ξέρη νὰ βοηθήσῃ τὴ φύσιν καὶ νὰ τὴ μεταμορφώσῃ. Πρέπει νὰ ξέρη νὰ δεῖξη τὴν ὠμορφίαν ποῦ ἔχει καὶ νὰ μᾶθῃ νὰ κρύβῃ τίς ἀτέλειες: Ἀκόμη καὶ νὰ κερδίζη ἀπὸ αὐτές.

— Ὁ ἔρωσ δὲν λείπει ποτέ. Ὑπάρχει γιὰ κάθε πλάσμα. Καὶ γιὰ τὰ ὠμορφα καὶ γιὰ τὰ ἄσχημα. Μονάχα πρέπει κανεὶς νὰ τὸν καταλάβῃ τὸν ἔρωτα, ὅταν περνᾷ ἀπὸ κοίτα του καὶ νὰ ἐτοιμασθῇ γιὰ νὰ τὸν δεχθῆ: Πρέπει νὰ τὸν περιμένῃ μὲ ἀνοιχτὴ ἀγκαλιά, μὲ συγχρόνως πρέπει νὰ τὸν κρατήσῃ καὶ σὲ μίαν μικρὴ ἀπόστασι, γιὰ νὰ τὸν ἐκτιμήσῃ, γιὰ νὰ δεῖ τί ἀξίζει, πρὶν τὸν σφίξει πάνω στὴν καρδίαν του.

— Ὡ, αὐτὸ σὰς τὸ ἵποχομα...

— Ἄν κάθε πλάσμα, ποῦ ἔφθασε σὲ μίαν ὀρισμένη ἡλικίαν, δίχως ν' ἀγαπηθῆ ποτέ, ἔκανε ἕναν λογαριασμόν, ἕναν αὐστηρὸ ἔλεγο τῆς ζωῆς του, τὸν γνωριμῶν του, τὸν δισταγμῶν του, τῆς δειλίας του, ποῦ ὕψων ἀνυπερβλήτα ἐμπόδια μεταξύ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἔρωτος, ἂν ρωτοῦσε τὴν καρδίαν του, θὰ ἔθελεπε ὅτι ὄχι μόνο μίαν σοφὰ, παρ' ὅλη τὴν ἑλληνικὴν τῆς ὠμορφίας, εἶχε ἀρνηθῆ τὸν ἔρωτα...

— Ἄ!... Μὴν τὸ λέτε αὐτό!...

— Ἄν ἔξερατε πῶς περιμένα, πῶς ἀναζητήσα, πῶς ἐπεθύμησα τὸν ἔρωτα. Καὶ πόσο ἀπογοητεύθηκα...

— Δὲν πρέπει νὰ χάνη κανεὶς τὸ θάρρος του. Ὅστερ' ἀπὸ κάθε ἀποτυχία, κάθε ἀπογοήτευσί, πρέπει νὰ ἔχη θάρρος, νὰ εἶνε ἐτοιμος γιὰ μίαν νέαν περιπέτειαν. Ὁ ἔρωσ εἶνε ἕνα θῆραμα ποῦ πέφτει ὅσο πιὸ πολύ ὑπερασπίζεται

καὶ πέφτει ὄχι γιὰ τὴν ὠμορφίαν, μὰ γιὰ κάτι ἄλλο, ποῦ λέγεται συμπάθεια, γλυκύτη, τρυφερότης. Μίαν γυναῖκα ποῦ δὲν εἶνε ὠμορφῆ, πρέπει νὰ μᾶθῃ νὰ κατακτᾷ ὅλες τίς ἄλλες ὠμορφίαις τῆς ζωῆς. Πρέπει νὰ ἔχη γλυκὸν χαρακτήρα, εὐγένεια ψυχῆς καὶ μίαν αὐτοκριντὴν χάριν σὲ χειρονομίας τῆς, σὲ κινήσεις τῆς, σὲ στοχαζομένῳ τῆς, σὲ λόγια τῆς, σὲ σκεψεις τῆς, σὲ ματιὰς τῆς, ἀκόμη καὶ σὲ ἐλπίαις τῆς! Μίαν γυναῖκα, ποῦ πιστεύει στὴ ζωὴν, εἶνε μίαν γυναῖκα, ποῦ καταφέρνει νὰ πείσῃ τοὺς ἄλλους ὅτι ἡ ζωὴ εἶνε ὠμορφῆ ἀκόμη καὶ μὲ τὸν πόνο. Κί' ἐπειδὴ ἡ ζωὴ ὑπόβαλε σὲ μίαν σκληρὴν δοκιμασίαν τὴν ἀνδρικήν ἀντοχήν, στάνει μίαν γυναῖκα, κί' ὅταν δὲν εἶνε ὠμορφῆ, νὰ δεῖξη πῶς ξέρει νὰ ζήσῃ εἰρηνικὰ καὶ γλυκὰ, στὸν ποιο καὶ σὲ κακὰς περιστάσεις, γιὰ νὰ κάνῃ τὸν ἔρωτα ν' ἀνοιθῇ μόνος του, σὰν ἕνα ἀνοξείδιτικο λουλούδι...

— Μὰ θὰ μπορέσω νὰ εἶμαι πιὸ δυνατὴ ἀπὸ μίαν ὠμορφῆν γυναῖκα; μὲ ρώτησε, δυσπιστῶς, ἡ Ἐλθίρα.

— Κάθε γυναῖκα πρέπει νὰ ξέρη νὰ εἶνε πιὸ δυνατὴ ἀπ' ὅλα, ἀκόμη κί' ἀπὸ τὴ ζωὴ. Κί' ἀρχισ μάλιστα νὰ φαῖνη νὰ εἶνε νὰ βρῆς τὴν ὠμορφίαν σου, διορθωνοῦντάς τὰ ἐλαττώματά σου, γιὰ νὰ δεῖξη καλύτερα τίς ἀρετὰς σου. Διάλεξε ἕνα χτένισμα, ποῦ νὰ δινῇ ἕνα «χαρακτήρα» στὴ φυσιογνωμίαν σου, ποῦ τὴν λέεις ὅσο ἀσημαντῆ. Εἶνε ἴσια τὰ μαλλιά σου; Χτένισέ τα μὲ τέλειον τρόπο, ὥστε νὰ δεῖξη τὸ μέγιστό σου, ποῦ εἶνε ὠμορφο. Τὸ πρόσωπό σου εἶνε γυαλιστερό ἢ ἔχει σκληρὸ δερμα; Μὴ βάζεις οὔτε κρέμες, οὔτε ποῦδρες. Ἀπεφυγε τὴν τεχνητὴν ὠμορφίαν. Τὸ ἀνδρικό μᾶτις τίς περισσότερες φορές δὲν γελιέται. Σὲ κανέναν δὲν ἀρέσει ἡ τεχνητὴ ὠμορφία. Ὅλοι φοβούνται τὸ «τέρας», ποῦ θὰ παρουσιασθῇ μόλις διαλυθῇ αὐτὴ ἡ αἰγλή. Μὴ βάζεις λοιπὸν τίποτα στὸ πρόσωπό σου. Ἄφρησέ το ἔτσι; Μὴ ἔξεις κάτι τὸ ἀρνητικόν. Βάμει μόνον λιγάκι τὰ χείλη σου, γιὰ νὰ τὰ κάνῃς πιὸ «κίοντα». Ἄν δὲν ἔξεις ὠμορφα χείλη, πρόσθε νὰ τὰ φτιάξεις ὠμορφα. Μάθε νὰ τὰ ζωγραφίσῃς. Νὰ τὰ μεταμορφώσῃς μὲ ὠμορφες τοξοειδεῖς γραμμὰς σὲ σαγηνευτικὰ.

— Ἐπειτα, μὴ ντύνοσαι μὲ φανταχτερὰ τουαλέττες ἢ μὲ τέλειον τρόπο, ὥστε νὰ τραθῆς τὰ θλέματα. Νὰ φορῆς πάντα ὅποιαν τουαλέτταν ταριάζει περισσότερο σὲ σένα, ἀσφαφορῶντάς τί φοροῦν ἡ ἄλλες γυναῖκες. Ποτέ σου δὲν πρέπει ν' ἀκολουθῆς τὴ μόδν, τυρλά. Τὴ μόδα τὴν δημιουργοῦν ἡ γυναῖκες, ποῦ ξέρουν νὰ ντυθοῦν. Δηλαδή ἡ γυναῖκες, ποῦ ξέρουν τί τοὺς ταριάζει καλύτερα. Πῶς θέλεις λοιπὸν νὰ ταριάζῃ καὶ σὲ σένα κάτι, ἕνα χρώμα, ἕνα σχέδιον, ποῦ δημιουργήθηκε γιὰ νὰ δεῖξη τὴν ιδιαίτερη ὠμορφίαν μιᾶς ἄλλης;

— Ἐπειτα, ὅταν εἶνε κυττάζει ἕνας ἄνδρας, μὴ φεύγει! Δὲν εἶνε κυττάζει, ἐπειδὴ εἶσαι ἄσχημη, ὅπως νομίζεις, σὲ κυττάζει γιὰτί ἐνδιαφέρεται γιὰ σένα. Μὴ φαντάζεσαι ὅτι ὅλοι μπορούν νὰ γελᾶσουν μὲ τὴν ἑλληνικὴν τῆς γοητείας, σου καὶ μὴν υποθέτεις ὅτι ἕνας εὐγενικός λόγος κρύβει μίαν λεπτὴν εἰρωνείαν... Νὰ λές, ὅπως μίαν ὠμορφῆν γυναῖκα, ὅτι σὲ θαυμάζουν καὶ σ' ἀγαποῦν γιὰ τὸ γλυκὸ χαμόγελό σου, γιὰ τὴν πιστὴν καρδίαν σου, γιὰ τὸ θάρρος σου στὴ ζωὴν...

— Μὰ ἐγὼ δὲν ἔχω ὅλα αὐτὰ τὰ προτερήματα... παραπαυμένη, στενωχωρημένη ἢ Ἐλθίρα. Δὲν εἶμαι ὠμορφῆ, δὲν εἶμαι δυνατὴ, δὲν ἐλπίζω στὸ μέλλον καὶ χάνω τὸ θάρρος μου στὴν πρώτη ἀποτυχία...

— Δὲν εἶνε ἀλήθεια. Ὡς τώρα, καὶ, μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς ὅτι σοῦ ἔλειπε τὸ θάρρος νὰ ζήσης καὶ νὰ παλέψῃς, ν' ἀγωνισθῆς. Ξέρεις ὅμως γιατί; Γιατί εἶπες τόσες φορές ὅτι γιὰ σένα δὲν ὑπάρχει χαρὰ, ὥστε κατέληξες νὰ τὸ πιστέψῃς, νὰ πείσῃς τὸν ἑαυτό σου...

— Μὰ, ἀπὸ σήμερα, ξέρεις πολὺ καλὰ, ὅτι δὲν εἶσαι ἄσχημη: Ξέρεις ὅτι μπορεῖς νὰ γίνῃς μίαν ἑλκυστικὴν γυναῖκα, δεῖχνοῦντάς ἀκριβῶς τὰ ἐλαττώματά σου, ὠμορφαίνοντάς τα. Ξέρεις ἀκό-

Ἡ Τζὶν Πάρκερ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ", ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΠΩΣ ΕΙΔΑ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

(Ένα παράξενο άρθρο της Άνναπέλλας που είχε επισκεφθεί τελευταίως το Χόλλυγουντ για να γυρίσει ένα έργο της «Φόξ-Φιλμ»)

Άνναπέλλα, μία από τις καλύτερες «βεντέτες» του Γαλλικού κινηματογράφου, είχε πάει τελευταία στο Χόλλυγουντ για να γυρίσει με τον Σαλ Μπουαγιέ την Γαλλική «Θεριόν» του «Καραθά», ενός από τα καλύτερα έργα της «Φόξ-Φιλμ». Η μεγάλη «βεντέτα» λοιπόν, γυρίζοντας στο Παρίσι, έγραψε το ακόλουθο άρθρο για την παρ'όσο κι' εκκεντρική ζωή του Νέου Κόσμου.

«Όταν έφτασα στη Νέα Υόρκη, όμως ότι θαμπώθηκα από τους μεγαλοπρεπείς ούρανοζυστες και την κίνηση των δρόμων. Αυτή η πολιτεία είναι κάτι το αφάνταστο. Την ήξερα βλέπετε μόνο από τον κινηματογράφο. Στην πραγματικότητα, μοιάζει μ' έναν μοντέρνο κόσμο της Βαβέλ. Κι' όμως, δλ' αυτά τα εκατομμύρια του κόσμου κινούνται με την μαθηματική ακρίβεια ενός ρολογιού. Έχουν δική τους ζωή που θεωρούν τους Αμερικανούς ανθρώπους μηχανές. Είναι τόσο τυπικοί, τόσο καινοί! Ψάμψα κυριολεκτικώς την δραστηριότητα και την ειλικρίνεια τους. Όσο για την εργασία τους; Είναι υποδειγματική. Καείς άλλος λαός δεν έχει ίσως τόσο ανεπτυγμένο το αίσθημα της τάξεως. Τα πάντα γι' αυτόν είναι υπόθεσις λεπτών και...λεπτών της ώρας!

Ο έρωας, η διασκέδασις, η οικογένεια, είναι πράγματα για τα οποία ενδιαφέρεται μόνο όταν θα τελειώσει τις δουλειές του εργάστασιου του.

Όποτε ένα παράδειγμα:

Μέσα στο υπερωκεάνειο που με μετέφερε στον Νέο Κόσμο, είχα κάνει την γνωριμία ενός θαυόπλουτου γιάγκη, του μίστερ Τζόις Μάλφρετον. Ήταν ένας αθλητικός άνδρας με τετράγωνους ώμους και με τεράστια γυαλιά από ταρταρούχα. Στη Νέα Υόρκη είχε μεγάλα εργοστάσια οδήρου, τα οποία άτασολούσαν πολλές χιλιάδες εργατών. Καταλαβαίνετε θέβαια ποσο ήταν άσηχολημένος. Δεν είχε ήσυχαίο ούτε και μέσα στο υπερωκεάνειο. Κάθε τόσο λοιπόν, ενώ συζητούσαμε για τα εϋθυμα κέντρα του Μπροντγουάη και τις διασκέδασεις των Αμερικανών, μου ζητούσε συγγνώμη, διέκοπτε την συνομιλία μας για να διασχίσει ένα τηλεγράφημα. Από την πρώτη μέρα μάστιγα του ταξιδιού του είχε προσλάβει στην ύπηρεσία του έναν ασυρματιστή. Έτσι κατορθώνω να θρίσκεται σε διαρκή επικοινωνία με τους αντιπροσώπους του εργοστασίου του που ήταν σκορπισμένοι σ' όλο τον κόσμο. Το παράδοξο είναι, ότι δεν κουραζόταν καθόλου και φαίνεται εξαιρετικά εύθυμος, πράγμα που μ' έκανε ν' άπορω. Μία μέρα τέλος τον ρώτησα περίεργα:

—Μίστερ Τζόις, έτσι άπασχολημένοι είναι βλοίοι Αμερικανοί;

—Έλασε μ' ένα πλατύ γέλιο που έδειξε τα χρυσά δόντια του. Φαινόταν Ικανοποιημένος.

μη ότι το καλύτερο όπλο για να κατακτήσης τη ζωή και τον έρωτα, είναι η έμπιστοσύνη και η συμπάθεια. Ξέρεις ότι «γαυρογελώ», σημαίνει «κατακτά». Ξέρεις ακόμη ότι ο άνδρας δεν ζητάει μόνο μία όμορφη γυναίκα, μα μία γυναίκα που να μπορεί να σταθεί με θάρρος δίπλα του στις δύσκολες στιγμές, μία γυναίκα με την όποια μπορεί να μιλήσει σαν ίσος προς ίσο, για τη ζωή τους. Οι άνδρες εκτιμούν τις σοβαρές γυναίκες κι' όχι τις ελαφρόμυαλες. Αυτές είναι καλές για μία εφήμερη περιπέτεια. Έπειτα ξεχνιούνται με τον πιο αδιάφορο και τον πιο σκληρό τρόπο.

—Μπορώ λοιπόν να ελπίζω...

—Μόνο να ελπίσης; Πρέπει να είσαι βέβαιη! Για να πείσει κανείς τους άλλους, πρέπει πρώτα να έχει πείση τον εαυτό του... Τέλος, μη ξεχνάς κι' ένα άλλο ασφαλέστατο όπλο, με το οποίο μπορεί κανείς να κατακτήσει ό,τι επιθυμεί σ' τ η ζ ω ή, τ ά π ά ν τ α!

—Ποιό είναι αυτό το θαυματουργό όπλο; Έκανε η Έλζίρα κατάληκτη.

—Η έπιμονή! Με την έπιμονή, η Τζόαν Πάρκερ, η όποια ήταν «το πιο άσηχο κορίτσι του Χόλλυγουντ», κατορθώσε μέσα σε δύο χρόνια να γίνει ένας από τους πιο ασχηνετικούς νέους «αστέρες». Κανείς πειά δεν θυμάται την «άσηχημ» Τζόαν Πάρκερ. Όλοι σήμερα ασχηνεύονται από το άθλητικό «σεξ άπτή» της ξέστης «βεντέτας». «Ε, λοιπόν, ακολούθησε κι' έσύ το παράδειγμα της. Κατάκτησε τη ζωή με την έπιμονή!...

—Γιές, μου άπάντησε. Έκείνο που κουράζει τους Αμερικανούς, είναι η ανεργία. Ο Αμερικανός που δεν έχει δουλειά, είναι ο πιο δυστυχισμένος απ' όλους τους ανθρώπους. Δεν ξέρει πώς να περάσει την ώρα του!

Ο μίστερ Τζόις Μάλφρετον, ήταν ο τύπος του Αμερικανού επιχειρηματία.

Νέα Υόρκη—Λός Άντζελες! Η πιο μαγευτική διαδρομή που έκανα με ταχύτητα διακοσίων χιλιομέτρων την ώρα! Ο τιλώτος του αεροπλάνου που με μετέφερε στην πολι του κινηματογράφου, ήταν ένας «άσος» της Αμερικανικής αεροπορίας. Μερχι σήμερα έχει καταρρίψει δέκα ανεαρία ρεκόρ και παρ' όλο μ' αυτή την πτήση του να κερδισα και το παγκόσμιο ρεκόρ ταχύτητας! Πετούσαμε σ' άρκετο ύψος, μα κατάρβωνα να βλέπω μία λουρίδα τοπίων που τυλιγόταν με ιλιγγιώδη ταχύτητα στις ρόδες μας. Φτάσαμε σε δεκαεξη ώρες στο Λός Άντζελες, δηλαδή τρεις ώρες άργότερα από το παγκόσμιο ρεκόρ! Ήμουν εκείνη τη μέρα εξαιρετικά έρσορη και ευδιάθετη. Το αεροδρόμιο ήταν γεμάτο από άθροβόμες. Όλες η «βεντέτες» μου είχαν στείλει ένα ασρό όμορφα λουλούδια. Ο Σαρλ Μπουαγιέ είχε ένα διαδοκείμενο πονοκέφαλο και κάθε τόσο έπιανε άσπιρίνες...

Για μένα το Αμερικανικό κοινό ήταν μία άποκάλυψις. Δεν το φανταζόμουν τόσο θερμό και τόσο ένθουσιώδες. Από το αεροδρόμιο μέχρι το ξενοδοχείο μου, ένα πλθθος κόσμου είχε συγκεντρωθί για να με δει και να με χειροκροτήσει. Απορούσα που δεν είχαν τίποτε από την κινηματογραφική ύμωροφία της λεπτοκαμιαίας «Μισούκο» που είχα υποδοθη στη «Ναυμαγία» του Φάρερ και διασκέδαζαν με την άρέλεια μου. Γι' αυτούς ήμουν ένα εϋθυμο κορίτσι, μία Παριναή.

Ένα παιδάκι δέκα χρόνων μου εύχθήκε το «καλώς ήλθε» και μου προσέφερε μία μεγάλη άνθοδέμα από κατακόκκινα τριανταφυλλά. Ένας Αμερικανός που ζήτησε έν' ατύγραφο κι' οι ρεπόρτες με ρώτησαν τις έντυπώσεις μου άπο το ταξείδι.

—Δεν πρόλαβα να ιδώ τίποτε από την χώρα σας, τους άπάντησα μ' όλη την ειλικρίνεια μου.

Την άλλη μέρα όμως είδα κατάληκτη μία τεραστίαλη συνέντευξη που δεν είχα δώσει και πληροφορήθηκα μερικές συνθήεις μου που δεν τις ήξερα κι' έγω. Είδα δηλαδή, ότι σηκωνόμουν πολύ πρωί, ότι παίζω γκόλφ, ότι κάνω μία ώρα ιμπόξ τη μέρα, ότι μ' άπέσουν οι δαυοί άνδρες κι' ότι είναι έρωτευμένη. Άράβιασαν άκομ μη και μερικές έρωτικές περιπέτειές μου που κόντεψαν να κάνουν και μένα να τις πιστώσω. Και γιατί όχι, παρακαλώ; Μήπως κι' έγω δεν θα μπορούσα να έχω μια τόσο συνταρακτική περιπέτεια;

Οι δημοσιογράφοι του Νέου Κόσμου είναι τρωμεροί! Σας κάνουν να πιστεύετε τα πιο παράδοξα και τα πιο άπινα πράγματα, άκομη κι' άν είσθε πληροφορημένος ότι δεν βγαινα ποτέ!

Για να είμαι ειλικρινής, ένα πράγμα μου έκανε έντύπωσι στο Χόλλυγουντ: η «μοιραίες» γυναίκες του. Τομώ να πώ ότι δεν ήσαν γυναίκες. Ήσαν κάτι παράδοξα κι' εξωτικά πλάσματα, γεμάτα παραξενιές και ιδιοτροπιές. Ξέρνανε τους εκατομμυριοσούς γιάγκηδες από τη μύτη κι' άλλαξαν αυτόκρητο όπως άλλαζου τουαλέτες.

Η δεξιόσις τους είναι κάτι το άφάνταστο. Η μεγαλοπρέπεια τους είναι πάρα πολύ δύσκολο να περιγραφη. Κάθε μια απ' αυτές κοστίζει δεκάδες χιλιάδων δολλαριων.

Κάποιος είχε την άρέλεια να με ρώτηση άν είμαι εύχαριστημένη που έπισκέφθηκα την πολι του κινηματογράφου. Αυτό το πράγμα θέλει ρώτημα; Πράγματι, πρέπει να σας διαλογισθώ, ότι ένας από τους κρυφούς πόθους μου, ήταν να έπισκεφθώ το Χόλλυγουντ και να ζήσω για λίγο την όνειρωδη ζωή του.

Και τ' όνειρο μου, καθώς βλέπετε, πραγματοποιήθηκε.

Όταν τέλειωσε το «γύρισμα» του «Καραθά», ξεκουράστηκα λίγο στις όλλες των μεγάλων «βεντέτων» που είχαν γίνει πειά φίλες μου κι' έπειτα με τον ίδιο τολημό αεροπόρο ξεαναγύρισα με την ίδια ιλιγγιώδη ταχύτητα στη Νέα Υόρκη. Ύστερα από λίγες μέρες, έφραγα με το υπερωκεάνειο «Μόρμεν» έπιστρέφοντας στην Εύρωπη. Ήμουν ένθουσιασμένη. Είχα γνωρίσει άπο κοντά την παράξενη ζωή του Νέου Κόσμου.

ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑ

Η Άνναπέλλα
(Σκίτσο του Γ. Μπασσιά)